

PROKONSUL (1) *sb m*

N sg prok(o)nsul.

Sł stp, Cn, Linde brak.

W starożytnym Rzymie namiestnik prowincji i dowódca wojskowy; tu w późniejszym wyobrażeniu: jakiś wysoki dostojnik cesarski [proconsul – namiestnik burmistrzowski Murm 176, Calep; – burmistrz, nawyszszy rajca albo sprawca w którym mieście albo ziemi Mącz 63d; burmistrzow namiestnik – proconsul Cn]: Leánder/ chciał mieczem S. Theodorá przebić: á Proconful/ to ieft pierwł(z)y Pan po Cefarzu/ obroni go y Leandrá zábił. SkarŻyw 189.

EB